

Un cercle ben tancat

Amb 'Judici final', Ferran Torrent (Sedaví, 1951) ha tancat la trilogia en què ha retratat la societat valenciana actual, que va iniciar amb 'Societat limitada' (2002) i 'Espècies protegides' (2003) • Joan Josep Isern

Narrativa

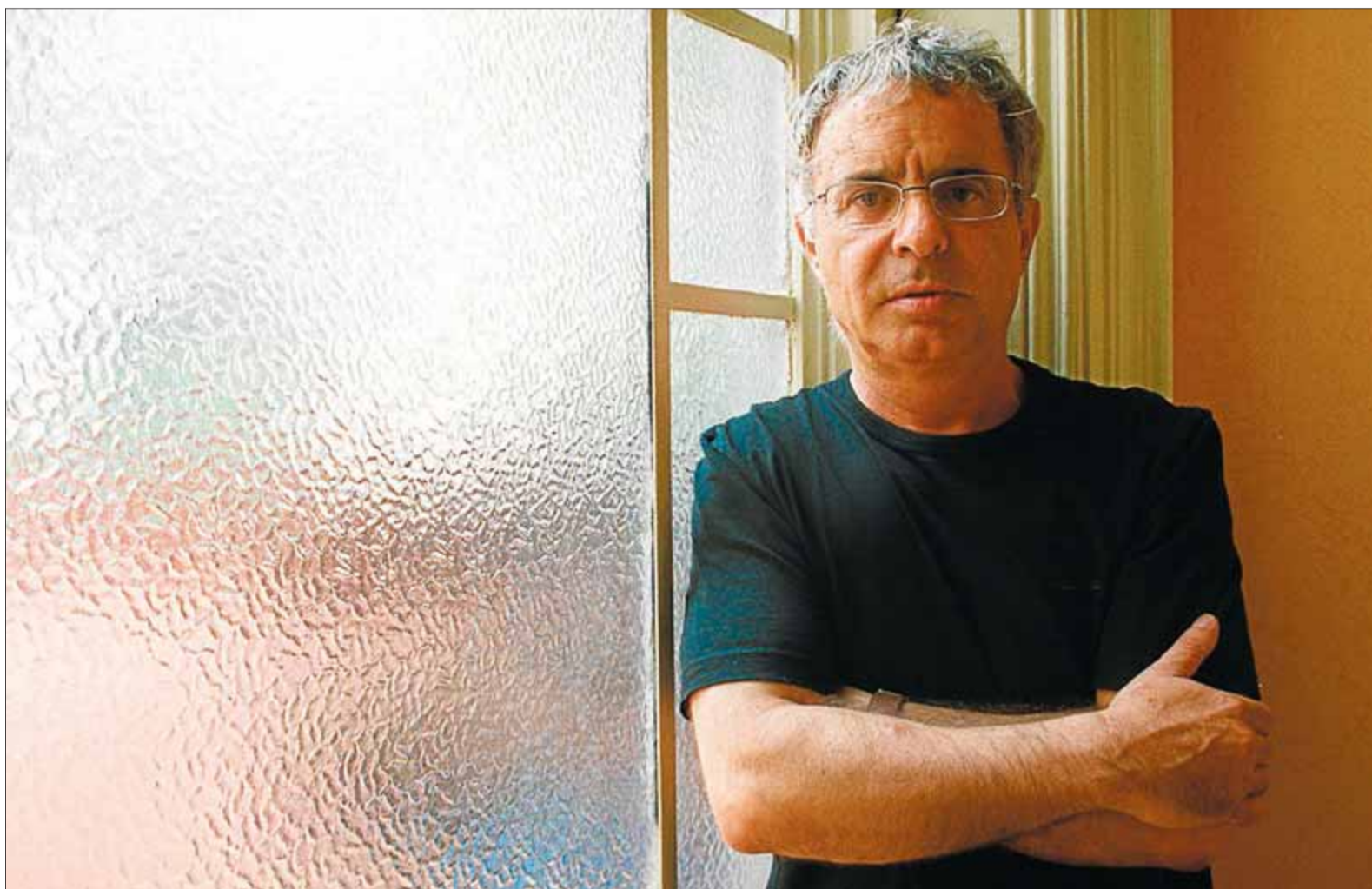
Judici final

Ferran Torrent
Columna. Barcelona, 2006

Han passat dos anys des que el Front Nacionalista Valencià, convertit en partit frontissa al Parlament, amb l'abstenció dels seus set diputats va afavorir que el Partit Conservador continués manant a la Generalitat Valenciana. Han passat dos anys també des que Juan Lloris, empresari de la construcció tan temut com odiat pels seus col·legues de la patronal pel seu irreductible individualisme, va accedir a la presidència del València F.C. Han estat dues temporades d'èxits esportius que no han fet més que afermar la imatge populista de Lloris i que, de retruc, han revifat la seva idea inicial de convertir-se en alcalde de la ciutat del Túria.

Per la seva banda, Francesc Petit, el líder del Front Nacionalista, l'home que va fer possible (amb l'ajut econòmic de Lloris) que aquesta formació sortís de l'extraparlamentarisme a què semblava condemnada, ha hagut de sotmetre's a la decisió d'un congrés extraordinari que, instigat pels seus opositors interns darrere dels quals hi ha la llarga mà dels socialistes, ha censurat la seva gestió fins al punt d'expulsar-lo del partit. En aquest context els camins de Petit i de Lloris –aquest amb el suport d'un entramat d'interessos empresarials i urbanístics de gran envergadura– convergiran una vegada més. En aquesta ocasió amb l'objectiu de convertir definitivament el constructor en alcalde de València.

Els lectors que ja coneixen *Societat limitada* (2002) i *Espècies protegides* (2003) hauran identificat ràpidament els antecedents que he explicat i amb les pistes que he donat podran intuir cap on apunta aquest *Judici final* amb què

Ferran Torrent tanca amb 'Judici final' la trilogia dedicada a la societat valenciana actual JORDI GARCIA

Ferran Torrent clou la seva celebrada trilogia sobre la societat valenciana d'ara mateix. Sóc de l'opinió que no era pas un repte senzill el que tenia al seu davant l'autor de Sedaví, ja que les dues primeres entregues del cicle van funcionar molt bé, tant pel que fa a l'acollida de crítiques, gasetillers i comentaristes varis (*Societat*

Ferran Torrent
ha recuperat
personatges
de novel·les
anteriors

limitada es va emportar la majoria dels premis de la crítica del 2002) com a l'acceptació per part del públic lector que és qui, a fi de comptes, acaba fent forat.

Potser és per això que Torrent –un dels escriptors d'aquí que millor sap administrar la seva carrera– va decidir prendre's una certa distància abans d'encarar-se amb el text que havia de cloure la trilogia. Fins i tot, entremig, va tenir temps per deixar-nos un dels seus llibres més rodons: *La vida en l'abisme* (2004), finalista del premi Planeta. Un llibre que, per cert, sospito que ha influït en els plantejaments de sortida d'aquest *Judici final* que ara arriba a les llibreries.

No era, doncs, ja ho he dit, un repte senzill tancar el cercle, i em sembla que Torrent ha sabut trobar la via adequada per sortir-se'n de manera altament

satisfactòria. És evident que els paral·lelismes fàcilment detectables amb la política del moment que hi havia a *Societat limitada* i a *Espècies protegides* s'havien d'anar esvaint a mesura que l'autor desenvolupava la complicada història de Juan Lloris –inductor de l'èxit electoral del Front, president del València i alcalde, successivament– i, per tant, en aquest tercer llibre el centre de gravetat havia de canviar necessàriament sense deixar de banda, és clar, ni Lloris, ni Petit, ni els tres partits en lliça parlamentària, ni personatges importants de la trama com, per exemple, l'assessora Júlia Aleixandre (que, per cert, no m'estranyaria trobar en alguna novel·la posterior de Torrent).

Per això el fil conductor de *Judici final* es va trenant al voltant d'un nou perso-

natge: Liam Yeats, un irlandès amb comptes pendents amb l'IRA, assassí professional, mercenari i agent del Mossad que es troba en un moment crucial de la seva vida, fatigat físicament, fart de tot i amb ganes d'afrontar de manera definitiva els deutes pendents del seu passat. Yeats és un personatge típic de la factoria Torrent. És l'individu solitari i *outsider* que va a la recerca del seu paradís particular: el poble d'Irlanda d'on va ser desterrat i on l'espera el seu destí. Dues frases del llibre –no gens casualment l'una al principi i l'altra al final– ens defineixen a la perfecció el seu estat d'ànim: "Animal acorralat vol morir al seu bosc" i "Ara s'encarava amb l'únic futur que l'espera: triar, si les coses rutllaven, el lloc on volia morir".

Quins són els mecanismes que uneixen les trajec-

tòries de dos homes tan diferents com Liam Yeats i Juan Lloris és el que Ferran Torrent ha explicat, amb la seva traça habitual, a *Judici final*. Per a l'ocasió l'autor ha recuperat personatges de novel·les anteriors com el detectiu Toni Butxana i el comissari –ara ja retirat– Tordera. També sabrem coses del periodista Hèctor Barrera. I tot plegat servit amb la prosa àgil i els diàlegs d'esplèndida factura a què ens té acostumats Torrent.

'Judici final' agradarà per dues raons. Primerament perquè en solitari funciona perfectament. I segonament perquè, llegit de manera simultània amb els dos títols anteriors de la trilogia, ens ofereix un retrat moral i polític del país i de la seva classe política que no ens hauria de deixar gens indiferents. Torrent ataca de nou. I més fort que mai.